

INTERVIEW Actie voor onderzoek naar hersentumoren

Hopen op een beetje extra tijd

Acht jaar lang leeft de Noordwijkse Yvonne Westerman met een hersentumor in haar hoofd. Hoop op genezing is er niet maar haar tumor 'slaapt' en groeit niet. En dus houdt ze hoop. Dat ze haar achtjarige dochter Roos nog naar de middelbare school ziet gaan of misschien zelfs het eindexamen ziet halen. Daarnaast probeert ze handtekening te verzamelen als steunbetuiging voor een wetenschappelijk onderzoek naar hersentumoren. „De maatschappelijke impact van een hersentumor is heel erg groot.”

Roza van der Veer

Noordwijk ■ 2012 leek een geweldig jaar te worden. Na jaren proberen was de toen 37-jarige Yvonne eindelijk in verwachting. De zwangerschap verliep probleemloos, maar voor de bevalling moest ze uiteindelijk naar het ziekenhuis omdat de baby niet snel genoeg kwam. Tijdens de bevalling kreeg Yvonne een epileptische aanval, tot verbijstering van het medische team. Maar Roos werd gezond geboren en Yvonne en haar man Ernst konden naar huis om te genieten van de kraamtijd.

„In het ziekenhuis wilden ze onderzoeken wat er nu precies was

gebeurd, dus werd er een EEG én een MRI gemaakt. Dat was op een donderdag en de uitslag zou twee weken later komen. Maar ik werd die maandag al gebeld of ik dinsdag kon komen. Ernst werkt in de bloemen en zou net naar het buitenland gaan. En dus moesten we gelijk komen. Roos, vijf weken oud, lag te slapen in haar bedje. Mijn moeder kwam oppassen en we zijn samen naar het ziekenhuis gegaan”, vertelt ze in haar Noordwijkse woning.

Onerlijk

In de auto hielden ze zichzelf voor dat, zolang er niets gezegd was, het epilepsie zou zijn. Maar in het

Diaconessenhuis zagen ze al aan het gezicht van de neuroloog dat het mis was. Yvonne had een hersentumor en moest uitgaan van het ergste. „Het was 2 oktober, de hele stad feestte, en ik kreeg te horen dat ik misschien drie maanden had. Ik vond het zo oneerlijk voor Roos. Niet eens voor mijzelf. Ik ging heel rationeel nadenken van wat is het ergste? Dat ik er niet meer ben? Als het dan maar goed gaat met Roos en Ernst werd mijn vertrekpunt. Vanaf dat moment was ik niet meer bang, maar kon ik gewoon heel veel aan. Ik heb zelfs nooit gedacht 'Waarom ik?' maar meer 'Waarom ik niet?'. Zo werkt dat blijkaar bij mij.”

Yvonne werd op 3 december geopereerd en daarna bestraald. Alles ging goed en nu, acht jaar later, werkt ze als eventmanager bij de Haristichting en gaat Roos naar de basisschool. Elk half jaar gaat Yvonne op controle en wordt er een MRI gemaakt. Behalve dat ze iets minder prikkels aan kan en haar kortetermijngeheugen anders werkt dan voorheen, heeft ze niets overgehouden aan de behandeling. „Ze hebben een ei weggehaald, maar er zitten nog restanten van de tumor. Het slaapt, maar dat de tumor op een dag weer actief wordt, staat vast. Voor kwaadaardige hersentumoren zijn er geen genezende behandelingen. Minder dan 1 procent van de patiënten overleeft het en ik kan alleen maar hopen dat ik daarbij zit. Vooral voor Roos, want zij is mijn reddende engel geweest. Als ik niet zwanger was geraakt, hadden ze de tumor waarschijnlijk veel later opgemerkt.”

Handtekeningen

Mocht de tumor 'wakker worden' dan liggen alle opties, zoals opereren en de nieuwe protonentherapie, op tafel. Eén ding werkt bij een hersentumor niet optimaal en

dat is chemotherapie. De hersenen hebben een ingenieus beschermingsmechanisme, waardoor allerlei stoffen waaronder medicijnen niet via de bloedbaan in de hersenen terecht kunnen komen. „Er ligt nu een onderzoeksvoorstel bij het KWF waarbij wordt

'Ze hebben een ei weggehaald, maar er zitten nog restanten van de tumor'

Yvonne Westerman: „Ik werd die maandag al gebeld of ik dinsdag kon komen.”

FOTO HIELCO KLUIPERS

Yvonne Westerman: „Minder dan 1 procent van de patiënten overleeft het.”

FOTO HIELCO KLUIPERS

„Dat ik er nog ben, is meer geluk dan wetenschap

„Als je het vergelijkt met corona heeft het een voordeel: met een hersentumor mag je gewoon knuffelen

maatschappelijk relevant zijn. We zamelen nu handtekeningen in om te laten zien hoe belangrijk dit voor ons is. Dat ik er nog ben, is meer geluk dan wetenschap.”

Dat ze geluk heeft gehad, besefte ze elke dag. „Het is net als met corona: het is er gewoon en het speelt overal een rol bij. Roos bijvoorbeeld weet dat mama last heeft van haar hoofd, want we willen haar niet overvallen met een monster uit de kast als ze wat groter is. Maar deze ziekte, deze domme pech, vergroot ook de mooie kanten van het leven uit. En als je het

vergelijkt met corona heeft het een voordeel: met een hersentumor mag je gewoon knuffelen.”

Wie Yvonne Westerman en haar lotgenoten met een hersentumor wilt streunen, kan een handtekening zetten op www.sterkenpositief.nl/steunbetuiging.